

Gecenin Demindeki Sırlar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Temmuz 2021

“Ne olurdu benim de kelimelerim olsaydı; bana ait bir cümle, bir düşünce olsaydı. Binlerce yıldır söylenen milyonlarca sözden hiç olmazsa biri beni içine alsaydı...”(O. Atay)

Çalıntı düşler gezegeni...

Ah, bazen martavallar okuyan gecenin sönük ferinde saklıyım ve dipsiz kuyularda sürünen bir nilüfer gibi içimin kayrasında saklıdır benim sözcüklerim...

Gün batımı.

Gün dönümü.

Geceden firar etti edecek yıldızlar ve yamalı göğün tanrısıdır sırları insanların ve serlerine yenik düşen surlarında şehri İstanbul'un, hovarda bir rüzgârım ben.

Bir yenilgi isem dünden beri.

Yanılgıların destursuz seferberliği ve yükümlü düştüm bu yola ben.

Sancılanmış yüreğin dokuz doğurduğu ve kapısından kovulduğu köylerin de muhtarı olmaya adayım ve iki dudağımın arasında az sonra vereceğim muhtra.

Küpeştesi yılgıların.

Ve yıllık atları tepindikçe toprağın ufalandığı belki de aşkın ufaladığı...

Gök kubbeden düşen zerreler ve yıldız tozları.

Sağanağın ritmine uydum bu gece ve kaos yüklü bilmecelelerden firar ettim bulup buluşturacağım tek sözcük olmalı mealim ve mahlasım ve tılsımlı dokunuşu aşkın ki aşk körü insanlardan da haz etmedim bir ömür ve hırpani gülüşler bulvarında ağlak bir bulutum ben belki de şehir vapurundan tüten isyankâr bir duman.

“Ben ucuz bir romandım. Hayır, kötü bir edebiyatın bile gerçekliği vardı. Ben yoktum; hatta ben yokum, olmadım diyemeyecek bir yerdeydim.”(O. Atay)

Sinense rüzgâr ansızın.

Sinemdeki sızı.

Siması çok tanıdık hüznün ve kelli felli adamlar doluştu ölü düşler sokağına.

Kasvetli mırıldanmalar.

Fısıltıların sonlandığı ve ayan beyan isyanlar yükseliyor gecenin buharında büyü bir resim gibi kendimi kendime adadığım ve içinde kaybolduğum sırlı aynanın tek görüntüsünden çoğaldığım o kırık ayna izlerinde kaybolduğum belki de kırıkladığım acılar ve kıvrandıran gölgeler.

Bir misafirse kapımı çalan şiir hoş geldin.

Yatıya kalan bir hikâye ise roman olmaya aday.

Yıllanmış mucizelerden derlediğim bunca öykü göğün kaputu kırık yüreğince tezgâhında unutulmuş heybeler ve işte tek bir sözcüğün peşine düştüm ben öncemde kurduğum yüzlerce cümlenin ardından ağıtlar yakıp da yakardığım Mevla'm yeter ki esirgemesin benden o tek kelimeyi.

Şadırvanlardaki ışıltılı suretler.

Otağı kurduğum göğün endamlı varlığı.

Belki de basamakları çıka çıka varacağım son nokta.

Bir rüzgârın çılgına kapadım kulaklarımı ve içimde üşüyen sözcüklerden arda kalan imleri serdim yere ve aşkın devindiği evrende köpüklü bir masalı küpe yaptım kulağıma...

Mademki bir varmış bir yokmuş...

Var olduğumu unutan kimse hiçliğimle dokuduğum sayfalardan sızan ışık gibi içimdeki kürenin metal yorgunluğunda bir düş' ün esiri ve de eseri iken geceyi boydan boya gezdiğim aslında derviş misali öykündüğüm tek kişilik kulübemde saklı iken yüreğimin yorgun figanları...